

Saklanan

– DEMİRCİ · 03 Ağustos 2024

SAKLANAN

kuru bir dal elimde kalan
virane bir kent göz bebeklerime yıkılır
tarihsiz zamanlara vakit
kutupsuz pusulalara yön soran biçareliğim
kasvetsiz aşikarlığını yaren eylerim
mihnetli adımlarıma
ne çok kilitlenmişim kilidi kırık kapılara
eşiklere düşürdüğüm yeminlerimin hayasız iradesizliğine
kahırlı benliğimden iterim intiharlarımı
yörüngesi yitik cümlelerin çizdiği yüreğimden sızar
kanlı akşamlar
gecenin ıssızlığı
uluyan mırıltıları çalınırken kulaklarıma
ayazda uyuşmuş avuçlarıma dökülür
gözlerimdeki buzul yanlarım
ilmeği kaçmış bir ömür terk ederim pişmanlıklarına
ne kadar sussam o kadar kanar
ne kadar kanarsam o kadar susarım
ve ne zaman konuşursam
imlası bozuk bir duruş oturur dudaklarıma
iç kanamalı bir sus olurum
köhne hüznümün ayasında
susmak en inatçısı olmaktır yalnızlığın bilirim
ve şakağımda zonklar bütün sustuklarım
gözlerime iliklenen parçalı bulutlu bir bakış
türetmeye çalıştığım anlamların karmaşasıdır
zihnimi ufalar
karalığıyla pençe pençe umutlarımı didikler
kanlı gagalı leş yiyiciler
kurtulamam ellerinden
nerede üşüsem ölmemi bekler
nerede ölsem
kanımın kokusuna üşüşürler
düşünceme sarkan mosmor bir portre olur

ařktan arta kalanlarım
git gide ürkünçleşen yönsüzlüğüm
çığırından çıkmış bir yalnızlığı imzalar geceme
ayyaş vakitlere sığdırılan müspette sözlerin
çürük nüshaları durur hala usumda
yar bakışlı kentleri konaklatıp hüznümde
bir vagon dolusu intiharla geçerim sancılarımdan
eskitme bir yitmişlik geceyi kurutur gözyaşımda
elimde kalan bir kuru daldı aslında
zamanın sarnıcında bekleyişimin adını ararım
yavaş yavaş öğrenirim elbet
yokluk ve acı nedir
senden yana çizdiğim yollar hep çıkmaz sokak
aramanın ne olduğunu öğrenememişken
kendimi yitirip yitirip sende ararım
bulmak için değil
hep kaybetmek için
közümde har
yaremde tuzsun yar
ey Yar..!
felakete çağrı ettiğin bir aşkın asudesi olmuşum ben
bela bir sevdanın avaresi
gül dalına asılı bir muştuydu gelişin
ve şimdi gidişin
kurudu gülüm
kurudu gönlü gülistanım
çehrene gergeflediğin zemheride naçar kaldı
sevdakar yıllarım
adına son söz dediğim yıkımları bırakıp kentime
yığınlarca enkazın altında sıkıştırdın yüreğimi
sesime kumlar doldu
içimi beton bloklar ezdi yokluğunda
kimse yok mu deyişlerime ses vermedin
gelmedin...!
kimliği meçhul bir zavallı sandılar beni
koca koca greyderler açtı mezarımı
gelmedin...!
çürümeye durdum
yılanlar

çıyanlar mesken tuttu kokuşmuş düşlerimi

yine gelmedin
hiç gelmedin
gelmeyenimdin...

demir-ci